

také chybí rozlišení amatérského a profesionálního sportu, resp. jejich odpovědnostních aspektů.

Celkově vzato tak jde o práci solidní, rozhodně však ne vynikající či bezchybnou. Autorovi složí ke cti, že si vybral téma náročné a málo probádané; zpracoval jej však způsobem, který víc otázek otevírá, než zodpovídá. Nároky kladené na vysokoškolskou diplomovou práci však tato práce nepochybně splňuje, v případě úspěšné obhajoby ji tak navrhuji hodnotit na úrovni „dobře“ až „velmi dobře“.

Peter Brezina v. r.

Praha, 3.5.2018

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: **Odpovědnost a rozhodování sporů ve sportu**
Autor práce: **Tomáš Vnuk**
Vedoucí práce: Mgr. Jan Lego, Ph.D.
Oponent práce: **JUDr. Bc. Peter Brezina, Ph.D.**

Tomáš Vnuk předložil k posouzení diplomovou práci na zajímavé téma týkající se právních aspektů sportu, zejména pak odpovědnosti. Zajímavá témata bývají také náročná, a nejinak tomu je i v tomto případě: sportovnímu právu se věnuje jenom nepatrný počet právníků v praxi i teorii, což dobře ilustruje třeba ta skutečnost, že jednu z nejvýznamnějších monografií na toto téma napsal právní historik Jan Kuklík. Jako téma diplomové práce tak bylo pro jejího autora docela výzvou, což ostatně odpovídá jeho sportovnímu duchu, zmiňovanému již v úvodu k práci. Jak se s touto výzvou popasoval?

Stručně řečeno: dojmy jsou smíšené. Z formálního hlediska působí poněkud rušivě to, že všechny odkazy na literaturu jsou uváděny v nezkrácené podobě, a to i v případě bezprostředně opakovaného odkazování na tentýž zdroj (viz např. s. 42). Podobně rušivé jsou i nadměrně dlouhé odstavce, leckdy přesahující celou stránku textu (např. s. 35-7). V seznamu literatury se u odborných článků nesprávně neuvádí jejich přesné umístění (stránky) v příslušném časopisu. Jinak je práce čtivá a přehledná, problémy čtenáři působí spíše neohrabaná stylistika autora (viz třeba „Tento nedostatek zavinění je podpořen, že sportovci nezpůsobují úraz v hněvu“ na s. 17).

Z obsahového hlediska trpí práce většími neduhy. Na prvním místě je potřeba zmínit nedostatečnou práci se zdroji, kdy jsou celé dlouhé pasáže vypsány z jediného zdroje (obvykle z některé z publikací dr. Králíka) nebo u nich zdroj zcela chybí (třeba úvod ke kapitole Odpovědnost). Již jsem zmínil, že odborných prací na toto téma není mnoho (a autor si tak dobře vypomáhá odkazy na běžná média), přinejmenším u obecnějších částí výkladu však chybí jejich zasazení do obecnějšího právně teoretického kontextu. A není to jenom nedostatek na úrovni množství zdrojů: již zběžný pohled do kapitoly Odpovědnost ukazuje, že autor poněkud „plave“ z hlediska chápání odpovědnosti obecně a odpovědnosti právní, jejich rozdílů a vymezení. Zde by již základní učebnice Teorie práva, neřku-li nějaká na právní odpovědnost specializovaná monografie, výrazně prospěla.

A nejasnosti stran toho, co že to vlastně chce autor svou prací sdělit, prostupují celé toto dílo: na několik stránek se zahloubí do antické historie, ze které pak rychle utíká k doping a korupci (i s příklady); z české (a československé) judikatury uvádí pouze pět případů, u CAS pak dokonce žádný; řešení sporů a vůbec odpovědnosti v rámci jednotlivých sportovních svazů se pak nevěnuje vůbec. V práci